

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 21 marca 2023 r.

Pozycja 51

POSTANOWIENIE z dnia 4 czerwca 2020 r. Sygn. akt Ts 14/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warciński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej O.D. w sprawie zgodności:

§ 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 pkt 1-5, § 6 ust. 3 pkt 1, § 12 ust. 1 pkt 1, § 16 ust. 1, § 14 ust. 1 pkt 1 i 2, § 17 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 3 pkt 1, § 25 ust. 1 i 2 załącznika do uchwały Nr VI/55/11 Sejmiku Województwa Lubelskiego z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie zasad, trybu przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych i nagród Województwa Lubelskiego za osiągnięte wyniki sportowe oraz wyróżnień dla osób wyróżniających się osiągnięciami w działalności sportowej (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 38, poz. 862) oraz art. 31 ust. 3 i art. 35 ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127 poz. 857, ze zm.) z art. 31 ust. 1 i 3 w związku z art. 47, art. 65 ust. 1, art. 73 i art. 68 ust. 5; art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 2, art. 7 i art. 73; art. 68 ust. 5 w związku z art. 1, art. 8 i art. 37 ust. 1; art. 7 w związku z art. 94; art. 63 w związku z art. 2, art. 7, art. 30, art. 37 ust. 1 i art. 171 ust. 1 i 2 oraz art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 i art. 58 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 24 stycznia 2019 r. (data nadania) O.D. (dalej: skarżący), reprezentowany przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem z urzędu, wystąpił z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego.

Decyzją z 13 maja 2011 r. (nr [...]) Marszałek Województwa Lubelskiego w Lublinie odmówił przyznania skarżącemu stypendium sportowego Województwa Lubelskiego za osiągnięte wyniki sportowe. Rozstrzygnięcie to zostało utrzymane w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 15 lipca 2011 r. (nr [...]).

Wyrokiem z 21 września 2017 r. (sygn. akt [...]) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie oddalił skargę Prokuratora Rejonowego w Lublinie na uchwałę Nr VI/55/11 Sejmiku Województwa Lubelskiego z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie zasad, trybu przyznawa-

nia i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych i nagród Województwa Lubelskiego za osiągnięte wyniki sportowe oraz wyróżnień dla osób wyróżniających się osiągnięciami w działalności sportowej (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 38, poz. 862). Od powyższego orzeczenia skargi kasacyjne wywiedli prokurator i skarżący. Wyrokiem z 19 czerwca 2018 r. (sygn. akt [...]) Naczelny Sąd Administracyjny oddalił oba środki odwoławcze. Orzeczenie to, wskazane przez skarżącego jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, zostało mu doręczone 16 lipca 2018 r.

W związku z tym orzeczeniem, skarżący wystąpił 23 lipca 2018 r. do Sądu Rejonowego w L. I Wydział Cywilny (dalej: Sąd Rejonowy) z wnioskiem o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej na uchwałę Sejmiku z 28 lutego 2011 r.

Postanowieniem z 2 października 2018 r. (sygn. akt [...]) Sąd Rejonowy ustanowił dla skarżącego adwokata z urzędu. Pismem z 16 października 2018 r. (znak: [...]) Okręgowa Rada Adwokacka w L. (dalej: ORA w L.) do sporządzenia skargi konstytucyjnej wyznaczyła adwokata S.S., natomiast pismem z 9 listopada 2018 r. (znak jw.) mecenas R.M.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 16 października 2019 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 22 października 2019 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: doręczenie odpisu lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii postanowienia Sądu Rejonowego z 2 października 2018 r. (sygn. akt [...]); wskazanie ostatecznego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz udokumentowanie daty doręczenia go skarżącemu. Skarżący został także zobowiązany do określenia, które jego wolności i prawa – i w jaki sposób – zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze przepisy.

W piśmie z 29 października 2019 r. skarżący odniósł się do zarządzenia.

Skarżący twierdzi, że zaskarżone przez niego przepisy naruszają: „wolność wyboru, wolność uprawiania sportu jako części kultury fizycznej, a tym samym ogólnie rozumiane i gwarantowane Konstytucją (...) wolność korzystania z dóbr kultury” (art. 31 ust. 1 i 3 w związku z art. 47, art. 58 ust. 1, art. 65 ust. 1, art. 73 i art. 68 ust. 5 Konstytucji); „prawo do życia wolnego od dyskryminacji” (art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 2, art. 7 i art. 73 Konstytucji); „prawo do równego traktowania” (art. 68 ust. 5 w związku z art. 1, art. 8 i art. 37 ust. 1 Konstytucji); „prawo do praworządności” (art. 7 w związku z art. 94 Konstytucji); „prawo do składania petycji, wniosków i skarg” (art. 63 w związku z art. 2, art. 7, art. 30, art. 37 ust. 1 i art. 171 ust. 1 i 2 Konstytucji), a także „wolność od dyskryminacji” (art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 i art. 58 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo na zasadach określonych w ustawie (tj. ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), wnieść skargę konstytucyjną w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach określonych w Konstytucji. W odróżnieniu od wniosków kierowanych przez podmioty wskazane w art. 191 ust. 1 pkt 1-5 Konstytucji, skarga nie jest środkiem uruchamiania tzw. kontroli abstrakcyjnej, a więc realizowanej w oderwaniu od płaszczyzny stosowania kwestionowanych przepisów. Przedmiotem zaskarżenia w skardze konstytucyjnej może być tylko taki przepis, który zastosował sąd lub organ administracji publicznej, rozstrzygając ostatecznie indywidualną sprawę skarżącego.

2. Naruszenie swych konstytucyjnych wolności i praw skarżący łączy z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 czerwca 2018 r.

Przedmiotem tego orzeczenia, a także poprzedzającego go wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego była ocena legalności aktu prawa miejscowego, tj. uchwały Nr 55/11/11 Sejmiku Województwa Lubelskiego z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie zasad, trybu przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych i nagród Województwa Lubelskiego za osiągnięte wyniki sportowe oraz wyróżnień dla osób wyróżniających się osiągnięciami w działalności sportowej (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 38, poz. 862; dalej: uchwała z 28 lutego 2011 r.). Orzeczenia te nie rozstrzygają o konkretnych wolnościach lub prawach skarżącego, jak również nie nakładają na niego żadnych obowiązków, które godziłyby w przysługujące mu wolności i prawa. Rozstrzygają jedynie o zgodności z obowiązującym prawem (tj. ustawą z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 1468, ze zm.) przepisów, których zastosowanie może dopiero prowadzić do ingerencji w te wolności i prawa (zob. postanowienie TK z 20 listopada 2019 r., sygn. Ts 106/18, OTK ZU B/2020, poz. 76 i wskazane tam orzeczenia).

Należy także zauważyć, że orzeczenia te nie zostały wydane na podstawie zakwestionowanych w skardze przepisów uchwały z 28 lutego 2011 r. Przepisy tego aktu normatywnego były bowiem przedmiotem oceny sądów administracyjnych, a nie podstawą ich orzekania.

Brak orzeczenia spełniającego warunki określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji jest podstawą odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3. Zaskarżone przez skarżącego przepisy uchwały z 28 lutego 2011 r. były natomiast podstawą prawną dołączonych do skargi konstytucyjnej decyzji Marszałka Województwa Lubelskiego z 13 maja 2011 r. oraz decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie z 15 lipca 2011 r. Akty te ostatecznie rozstrzygają o odmowie przyznania skarżącemu stypendium sportowego.

Skardze należy odmówić nadania dalszego biegu, ponieważ nie spełnia ona warunku wyczerpania drogi prawnej, o której mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

Trybunał zwraca uwagę, że na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z powodu jej niezgodności z prawem przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Zgodnie bowiem z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne. Skarżący nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia, nie wykorzystał więc drogi prawnej, o której mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK. W konsekwencji nie uzyskał orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego wydanego na podstawie zakwestionowanych w skardze przepisów uchwały z 28 lutego 2011 r. Dołączone do skargi orzeczenia sądów administracyjnych – co już wskazano – nie zostały wydane w ramach skargi na decyzje administracyjne, lecz skargi na akt prawa miejscowego.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.